

Vad vindarna viskar

av Micael Nilsson

Vad vindarna viskar i lummiga lundar,
det ropas, mot världen, vid korset högt ut,
där tårade ögon förundrat begrundar,
en nåd utan början, en nåd utan slut;

genomborrade av lidandets spjut.

Vad skapelsens skönhet har låtit oss ana,
Guds lidande låter oss se och förstå,
då hand, som med makt, stjärnevärldar kan dana
blir naglad vid korset, men älskar ändå;

en uträckt nåd, som söker oss nå.

De ögon som skådat, vad nåden har kostat,
ska lyftas mot korset, igen och igen.
Den fjättrade själ, som av glädje förlossats,
vet ej någon skönhet, mer ljuvlig än den.

Skådar mot korset, om och igen...

Den skönhet som växer ur lidandets mylla,
den skönhet som växer i vasst törnesnår,
den skönhet som tårade ögon förbrylla,
är skönhet som tron endast ser och förstår;

som sågs i kärlekens öppna sår!